

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 259/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Kseňákom, PhD., Park Angelinum 4, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 79Ek/546/2021 zo 7. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ mal v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 79Ek/546/2021 procesné postavenie povinného, proti ktorému sa obchodná spoločnosť Investičná Správcovská s.r.o. (ďalej len „oprávnený“) domáhala na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/117/2016 zo 7. júna 2017 vymoženia sumy 297 000 eur. Vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Marko Rus.

3. Uznesením sp. zn. 79Ek/546/2021 z 23. januára 2023 okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene

a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení konštatoval, že spoločnosť STRATEGY CAPITAL GROUP Inc., ktorá vymáhanú pohľadávku postúpila na oprávneného, bola v čase postúpenia pohľadávky riadnym subjektom práva, pričom konajúci nemal právomoc preskúmať materiálnu stránku osvedčenia o pôsobnosti predmetnej spoločnosti vydaného 31. marca 2017, ktoré predložil oprávnený. Za splňajúce všetky náležitosti považoval aj predložené splnomocnenie udelené spoločnosťou STRATEGY CAPITAL GROUP Inc. [REDACTED] na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok z 30. marca 2018. Za nedôvodnú považoval taktiež námietku sťažovateľa o premlčaní vymáhaného nároku, keďže oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v rámci plynutia desaťročnej lehoty podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napokon sa zaoberal tvrdením povinného o neplatnosti zmluvy pre absenciu uvedenia výšky odplaty, pričom v tejto súvislosti konštatoval, že chýbajúci údaj o výške odplaty nemá za následok neplatnosť predmetnej zmluvy.

4. Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V celom rozsahu sa stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka o neodôvodnenosti tvrdenia sťažovateľa o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie oprávneného. Uviedol, že ak mal sťažovateľ pochybnosť o osobe poškodeného (spoločnosti STRATEGY CAPITAL GROUP Inc.), ktorej bola exekučným titulom priznaná náhrada škody, mohol proti danému výroku podať odvolanie. Správnosť prijatých záverov nemôžu podľa názoru okresného súdu spochybníť ani rozhodnutia predložené sťažovateľom, keďže týmito bola zamietnutá žaloba spoločnosti STRATEGY CAPITAL GROUP Inc. (poškodeného) proti žalovanej [REDACTED] o určenie neúčinnosti právneho úkonu, a teda nešlo o rozhodnutia, ktorými by bol exekučný súd viazaný. Z odôvodnení rozhodnutí pripojených k sťažnosti vyplýva, že konajúce súdy v nich posudzovali platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok pred samotným dňom vzniku exekučného titulu, t. j. pred 7. júnom 2017, a nie platnosť postúpenia pohľadávky po jej priznaní právnomu predchodcovi oprávneného. Sudca tak uzavrel, že exekúcia je vedená na základe vykonateľného exekučného titulu, pričom sťažovateľom tvrdené dôvody o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie oprávneného neboli preukázané, a preto boli dané dôvody na zamietnutie jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti po detailnom opise skutkového stavu a vymenovaní jednotlivých zmlúv, ktorými došlo k viacnásobnému postúpeniu vymáhanej pohľadávky, namieta, že v základnom (trestnom) konaní predniesol svoju argumentáciu týkajúcu sa nenadobudnutia pohľadávky poškodeným – spoločnosťou STRATEGY CAPITAL GROUP Inc. Súd konajúci v trestnom konaní však navrhované dokazovanie nevykonal. Exekučnému súdu vytýka, že sa žiadnym spôsobom nezaoberal okolnosťami vyplývajúcimi z predloženého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/24/2010-143 z 13. mája 2019. Ak bola totiž konštatovaná absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, tak poškodený (ako postupca) nemohol ďalej platne previesť pohľadávku na oprávneného, hoc aj v období po vzniku exekučného titulu. Súčasne sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením vyššieho súdneho úradníka, že vymáhaný nárok nie je premlčaný. Závazkový vzťah medzi spoločnosťou AFFES, a.s., a sťažovateľom bol založený zmluvou o úvere,

preto sa riadi režimom Obchodného zákonníka, a nie Občianskym zákonníkom, ako nesprávne uviedol okresný súd. Napadnuté uznesenie tak podľa názoru sťažovateľa neposkytuje odpovede na podstatné otázky, a preto je ústavne neudržateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

7. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04). Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

8. Imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu je taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá.

9. V intenciách uvedenej judikatúry a v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (zhrnutej v bode 5 tohto uznesenia) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posudzoval ústavnú konformitu napadnutého uznesenia okresného súdu a skúmal, či predmetné rozhodnutie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie jeho označených ústavných (základných) práv. Pochybenie ústavnoprávnej intenzity však v posudzovanom prípade neidentifikoval.

10. Podstatnú časť argumentácie sťažovateľa predstavuje námietka nedostatku aktívnej legitímácie oprávneného pre neplatné postupovanie pohľadávok reťazcom postupcov a postupníkov až po oprávneného. Poukázal pritom na rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/24/2010-143 z 13. mája 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/29/2020 z 31. augusta 2022 o zamietnutí žaloby právneho predchodcu oprávneného (spoločnosti STRATEGY CAPITAL GROUP Inc.), ktorou sa proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (dcére sťažovateľa, pozn.) domáhal vyslovenia neúčinnosti zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 10. septembra 2008. Dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom súdy riešili v danom konaní práve otázku platnosti jednotlivých zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré po vykonaní dokazovania vyhodnotili ako absolútne neplatné.

11. Po oboznámení sa odôvodnením napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka predstavuje dostatočný základ na jeho výrok o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie. Okresný súd vo svojich uzneseniach primeraným, logickým a zrozumiteľným spôsobom sťažovateľovi objasnil, z akých dôvodov bol jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, preto napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené, tak ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Sudca okresného súdu sa v celom rozsahu stotožnil so záverom vyššieho súdneho úradníka, že exekúcia prebieha na podklade spôsobilého exekučného titulu, pričom nezistil prítomnosť skutočností spôsobujúcich zánik exekučného titulu alebo neprípustnosť exekúcie. Vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov a záverov tam prijatých, na ktoré sa sťažovateľ odvolával, uviedol, že nimi nie je exekučný súd viazaný. Otázku aktívnej legitímácie považoval za vyriešenú v základnom konaní a deklaroval nemožnosť jej posudzovania v exekučnom konaní, preto všetky námietky v tejto súvislosti mal sťažovateľ uplatniť v rámci základného (trestného) konania, resp. v rámci dostupných opravných prostriedkov proti exekučnému titulu (body 6 a 7 napadnutého uznesenia).

12. Sťažovateľ tak podľa názoru ústavného súdu dostal na danú námietku postačujúcu odpoveď, pričom spôsob, akým sa s ňou okresný súd vysporiadal, nepovažuje ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa za ústavne neudržateľný. Ak okresný súd nevidel v okolnostiach posudzovanej veci možnosť zaoberať sa touto námietkou v exekučnom konaní, jeho úvaha spočíva v ústavne súladnom výklade relevantnej právnej úpravy upravujúcej dôvody na zastavenie exekúcie (§ 611 Exekučného poriadku). Prijatý záver okresného súdu tak podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za nedostatok spôsobujúci ústavnú nekonformitu jeho napadnutého rozhodnutia.

13. Na doplnenie ústavný súd uvádza, že exekučný súd primárne vo fáze posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie skúma, či návrh má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené procesné podmienky konania podľa § 161 CSP. Podanie návrhu na zastavenie exekúcie povinným je jedným zo spôsobov jeho procesnej obrany v exekučnom konaní, dochádza tak k vyvolaniu sporu, o ktorom rozhodne súd. Okruh prípustných námietok je vzhľadom na štádium konania zúžený, v zásade nemôže ísť o námietky proti vecnej správnosti exekučného titulu, ale malo by ísť o skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Na ich základe môže dôjsť aj k opakovanému prevereniu splnenia materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu (IV. ÚS 649/2020).

14. Vo výnimočných prípadoch je možné úspešne argumentovať aj nedostatkom právomoci orgánu, ktorý vydal (nulitný) exekučný titul, alebo skutočnosťami týkajúcimi sa exekučného titulu, pre ktoré sa exekúcia nemala vôbec začať. Povinný môže v návrhu na zastavenie exekúcie relevantne namietať, že oprávnený alebo povinný (uvedený v poverení) nie sú hmotnoprávne legitimovaní. Hmotnoprávna legitímácia svedčí osobám uvedeným v exekučnom titule alebo ich právnym nástupcom. Právne nástupníctvo môže nastať z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Exekučný súd potom skutkovo a právne vyhodnotí tvrdenia, ktorými povinný popiera, že nastala právna skutočnosť, z ktorej sa vyvodzuje prechod alebo prevod práva či povinnosti z osoby označenej v exekučnom titule na účastníka exekučného konania. Ak exekučný súd dospeje k záveru, že nie je zhoda medzi účastníkmi exekučného konania (osobami označenými v poverení, resp. v dodatku k povereniu) a osobami hmotnoprávne legitimovanými z exekučného titulu,

exekúciu zastaví, prípadne zastaví sčasti (Števíček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018. s. 346 – 366.).

15. Pokiaľ sťažovateľ v tomto smere poukazuje na rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/24/2010-143 z 13. mája 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/29/2020-631 z 31. augusta 2022, ktorý má preukazovať neplatnosť jednotlivých zmlúv o postúpení vymáhanej pohľadávky smerujúcich až k osobe právneho predchodcu oprávneného (poškodenej strany v trestnom konaní), a teda následne aj k osobe oprávneného, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ sa zrejme opomenul zmieniť o tom, že otázka platnosti predmetných zmlúv o postúpení pohľadávok už bola okrem základného (trestného) konania prejudiciálne riešená aj v konaní vedenom Okresným súdom Revúca pod sp. zn. 5C/252/2015 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorého bol sťažovateľ (žalovanou) stranou. V rozsudku z 23. augusta 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/129/2018 z 3. júna 2020 pritom Okresný súd Revúca dospel k opačnému záveru, a to že v danom prípade bol náležite preukázaný súvislý a perfektný rad prevodu pohľadávok smerujúcich až k osobe právneho predchodcu oprávneného, ktorý bol preto súdom považovaný za vlastníka vymáhanej pohľadávky. Ak preto exekučný súd neprihliadol na závery vyslovené v rozhodnutiach, na ktoré sťažovateľ poukazoval v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemožno mu z ústavného hľadiska nič vytknúť. Ústavný súd tak uzatvára, že tieto námietky sťažovateľa neboli v súhrne spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. V tejto časti preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ďalší okruh námietok sťažovateľa sa týka nesprávneho posúdenia uplynutia premlčacej doby. Sťažovateľ je presvedčený, že úspešne v exekučnom konaní uplatnil námietku premlčania, ktorú mal konajúci súd posúdiť podľa § 408 Obchodného zákonníka, keďže vzťah medzi pôvodným veriteľom (obchodnou spoločnosťou AFFES, a.s.) a ním, z ktorého vznikol nárok na náhradu škody, je obchodnoprávnym vzťahom, a tak aj otázku premlčania je potrebné posudzovať v režime Obchodného zákonníka.

17. Ústavný súd sa oboznámil so sťažnosťou sťažovateľa nasmerovanou proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktorú si vyžiadal od okresného súdu, pričom zistil, že námietka týkajúca sa nesprávneho posúdenia premlčacej doby vyšším súdnym úradníkom v nej absentuje. Obsahom argumentácie sťažovateľa bolo len rozporovanie vlastníctva vymáhanej pohľadávky oprávneného v dôsledku neplatnosti jednotlivých zmlúv o postúpení pohľadávok. V ústavnej sťažnosti však sťažovateľ svoju dovtedajšiu argumentáciu prednesenú v rámci sťažnostného konania rozšíril aj o námietku nesprávne posúdenéj otázky premlčania.

18. V tejto súvislosti je potrebné akcentovať, že vo vzťahu k predmetnej argumentácii sťažovateľa sa uplatňuje tzv. kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré znamená, že sťažovatelia môžu v ústavnej sťažnosti argumentovať len tým, čím argumentovali pred všeobecnými súdmi (porov. uznesenie č. k. II. ÚS 191/2015). Uvedené je zároveň aj vyjadrením zásady minimalizácie zásahov ústavného súdu do rozhodovania všeobecných súdov. Ústavný súd má kompetenciu zasiahnuť len v prípade,

keď všeobecné súdy v konaní zlyhajú a ich postup alebo rozhodnutie sú ústavne neudržateľné (obdobne I. ÚS 416/2020).

19. Ak teda sťažovateľ uvedenú výhradu týkajúcu sa premlčania nároku oprávneného, resp. nesúhlas s právnym názorom vyššieho súdneho úradníka neprezentoval v podanej sťažnosti proti jeho uzneseniu z 23. januára 2023, hoci tak mohol a mal učiniť, pripravil sa o možnosť, aby sa s ňou sudca okresného súdu v napadnutom uznesení zaoberal a adekvátnym spôsobom na ňu reagoval. Sťažovateľ tak nevyčerpal dostupný prostriedok nápravy, ktorý mu zákon na ochranu jeho práv priznáva. Ak predmetnú námietku uplatnil až v ústavnej sťažnosti, nemožno jeho postup označiť za súladný s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti práve formálnym a materiálnym vyčerpaním všetkých právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, a to pred jej podaním. Uvedená námietka nemôže byť z týchto dôvodov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu, a preto je potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti argumentácie považovať za neprípustnú a ako takú ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu